

Ở Hưng Yên, huyện Tiên Lữ, làng Tiên Châu xưa có một người tên là Lê Như Hồ, nhà nghèo mà học giỏi, nhưng ăn khỏe quá, mỗi bữa ăn một nồi bảy com (đáng lẽ mười người ăn mới hết) mà không no. Cha mẹ ông không kiếm đủ cho con ăn, buồn lịm, phải cho Lê Như Hồ gửi rể một nhà giàu ở làng Thiên Thiên.

Ở nhà vợ, Lê Như Hồ ăn mỗi bữa một nồi năm, nhưng không dám đòi thêm, sợ cha mẹ vợ buồn. Vì thế, ông không mạnh nên việc học hành có ý hơi lơ đãng. Bố mẹ vợ phàn nàn với bố mẹ đẻ Lê Như Hồ.

Ông bố đẻ mới hỏi:

- Chớ tôi hỏi thực ông, mỗi bữa ông cho cháu ăn uống ra sao?
- Mỗi bữa, tôi cho cháu ăn một nồi năm.
- Thảo nào! Nhà tôi tuy nghèo mà còn phải cho cháu ăn mỗi bữa một nồi bảy. Ông cho cháu ăn ít nên nó biếng nhác là phải lịm. Ông thử cho cháu ăn thêm coi.

Ông bố vợ nghe lời, về cho con rể ăn mỗi bữa một nồi bảy. Lê Như Hồ học có ý chăm hơn trước một chút thôi. Mẹ vợ thấy con rể như thế phàn nàn với chồng:

- Ăn một nồi bảy com mỗi bữa mà tối đến chỉ học được dăm ba tiếng. Ông khéo lựa rể quá. Cái ngữ này chỉ ăn khỏe cho mập thôi, chớ có gượng mà học cũng chỉ là học lấy lệ, chớ chẳng trông cậy gì được đâu.

Ông bố vợ nói:

- Nó ăn khỏe tất có sức hơn người. Trời cho nhà mình đủ ăn thì cứ việc gì nói ra nói vào lời thôi.
- Ông nói tức anh ách. Cứ ăn khỏe thì làm việc khỏe hay sao? Thì đây, nhà ta có mấy mẫu ruộng bỏ hoang, cỏ mọc ngập đầu người đấy, ông nó đi dọn xem có được không nào.

Lê Như Hồ nghe thấy mẹ nói thế, tức quá, hôm sau ăn cơm sáng xong vác con dao phát bờ ra ruộng. Đến nơi thấy, có cây cao bóng mát, ông nằm ngủ một giấc say sưa. Mẹ vợ đi chợ về qua đấy, thấy con rể gối đầu lên gốc cây ngáy pho pho, lật đật chạy về nhà gýt với chồng:

- Kia, ông ra ruộng mà xem con rể ông kia. Tưởng là ăn xong vác dao ra ruộng làm gì, hóa ra ngủ khoèo. Ông còn bảo tôi thổi thật nhiều com cho nó ăn nữa hay thôi?

Bà lòi cho được ông chồng ra ruộng để xem tận mịt thẳng con rể ăn khỏe mà "lười chầy thây chầy xác" ra. Bất ngờ ra đến nơi thì cả hai ông bà đã thấy ruộng sạch quang cả rồi. Thì ra trong khi bà mẹ vợ từ ruộng về nhà, ngày ngà cãi nhau với chồng thì Lê Như Hồ đã thức giấc, cầm dao phát cỏ như điên. Cỏ hoang bụi rậm đều bị chặt phẳng phăng, thậm chí có những cái vũng lầy có cá cũng không kịp chạy, chết nổi lều bều cả lên mặt nước.

Đến lúc ấy, bố mẹ vợ Lê Như Hồ mới biết kỳ tài của con rể. Cũng từ hôm ấy, bà mẹ vợ bữa nào cũng thổi riêng một nồi mười cho rể ăn cho đủ no thì quả Lê Như Hồ học hành không biết mệt.

Một hôm, mẹ vợ Lê Như Hồ sai Lê Như Hồ đi kêu thợ về gặt lúa. Lê Như Hồ bảo:

- Mẹ ở nhà cứ thổi cơm sẵn, con kêu họ về, họ ăn xong là làm việc liền.
- Con kêu thợ gặt, nhưng không ai chịu làm. Thôi, để con ăn xong, làm một mình cũng được.

Nói xong, Lê Như Hồ ngồi ăn hết cả một nồi hai mươi. Bố mẹ vợ trông thấy phát sợ, hỏi:

- Con ăn như thế không sợ bể bụng ra?

Lê Như Hồ cười:

- Con ăn một nồi hai mươi cũng như người ta ăn ba bốn chén. Cha mẹ đừng lo, ăn xong, con đi làm liền. Con xin cam đoan làm một mình đến chiều tối thế nào cũng xong.

Ăn xong nồi hai mươi, Lê Như Hồ đem liềm hái và gánh đòn càn ra ruộng. Quá trưa, đến chiều thì xong hết. Lê Như Hồ bó lúa lại làm bốn gánh chất cả lên đòn càn quảy về luôn một lúc. Bao nhiêu thợ cấy thấy ông một mình gánh nhiều như thế mà cứ đi phẳng phẳng như không, đều phải lịc đầu le lưỡi.

Từ đó, bố mẹ vợ Lê Như Hồ hết sức quý mến Lê Như Hồ.

Hồi ấy ở một làng gần đấy, nhân tiết xuân có mở hội đánh vật hàng năm. Năm nào, Lê Như Hồ cũng đến phá giải. Đồ vật nào thấy ông cũng đều chịu thua, vì ông ta mạnh như hổ, không ai sánh kịp (vì thế mới có tên Như Hồ).

Võ đã giỏi, văn ông lại hay. Từ ngày được bố mẹ vợ cho ăn no, Lê như Hồ học hành tấn tới một cách lạ kỳ. Năm ba mươi tuổi, văn ông đã lừng lẫy hết cả vùng Hưng Yên, sang đến Thái Bình, Nam Định. Ông đỗ tiến sĩ trong thời Quang Hòa nhà Mạc.

Bấy giờ có một người đỗ đồng khóa với Lê Như Hồ, tên là Nguyễn Thanh, người huyện Hoàng Hóa, tỉnh Thanh Hóa. Một hôm, Nguyễn Thanh nói với Lê Như Hồ về nhà của mình:

- Nhờ trời, tôi cũng khá, chẳng giàu có gì nhưng ăn cả đời chưa hết.

Lê Như Hồ nói:

- Cả gia tài của bác, may ra chỉ đủ cho tôi ăn vài tháng.

Nguyễn Thanh nghe thấy nói thế, cho là Lê Như Hồ đùa giai, bèn nói:

- Bác khinh tôi quá. Cả gia tài tôi như thế mà bác bảo chỉ đủ cho bác ăn ba tháng. Bác không sợ mang tiếng nói dóc sao?

- Dóc hay không, chẳng cần nói lời thôi làm gì? Hôm nào bác thử mời tôi ăn một bữa xem sao.

Thấy Lê Như Hồ thách như vậy Nguyễn Thanh mời liền.

Lê Như Hồ một hôm đến nhà Nguyễn Thanh thực nhưng chẳng may hôm ấy Thanh lại có việc quan vịnh nhà.

Như Hồ đi thẳng vào nhà nói với vợ Nguyễn Thanh:

- Tôi với quan Nghè đây là bạn tâm giao, hôm nay có việc qua đây vào thăm bác và nhờ bữa cơm.

Bà vợ Nguyễn Thanh ân cần tiếp rước, một mặt gọi gia đình đây tớ làm heo làm gà, một mặt hỏi Lê Như Hồ có bao nhiêu quân lính để liệu đầu người mà thổi nấu.

Lê Như Hồ nói:

- Thừa phụ nhân, không có bao nhiêu, chỉ có độ hơn ba mươi người.

Bà Nguyễn Thanh sai làm ba mươi heo, dọn bảy tám mâm cỗ ra mời Lê Như Hồ dùng cơm, nhưng đợi mãi cũng chẳng thấy quân lính nào vào ăn cả. Lê Như Hồ cười mà bảo:

- Ôi chao, họ không tới thì mặc, để tôi ăn cả cũng được.

Nói rồi ông ngồi ăn hết cả bảy tám mâm cỗ, chỉ một lát thì làm bay hết cả mấy nồi hai mươi com, hai con heo, mấy mâm xôi, còn gà vịt, rau cải không thềm kể.

Ăn xong, Lê Như Hồ từ tạ ra về.

Đến chiều tối, ông Nguyễn Thanh trở về, bà vợ kể chuyện lại và lè lưỡi sợ ông bạn ăn khỏe như thần, Nguyễn Thanh vỗ đùi bảo:

- Thôi, Lê Như Hồ rồi!

Bà vợ nói:

- Ồ, đúng đấy, ông ta ăn như hổ. Tôi ở nhà dưới nhìn lên thấy ông ta sôi cơm ra chén chỉ và một miếng thì hết, còn xôi thì ông ta chỉ ăn độ mười miếng thì hết một mâm.

Một bữa khác, Nguyễn Thanh đi qua làng Lê Như Hồ, bước vào nhà thăm, nhân thể để tạ lỗi, Lê Như Hồ sai người nhà cũng làm ba con lợn, thổi năm sáu mâm xôi, ba bốn nồi hai mươi com, y như hôm vợ ông Nguyễn Thanh đã đãi mình để đãi lại Nguyễn Thanh. Mỗi người ngồi riêng một bàn. Lê Như Hồ ăn hết bàn mình mà Nguyễn Thanh thì ngic ngư ăn chưa hết một phần sáu. Lê Như Hồ đành lại phải ăn giùm cho Nguyễn Thanh. Ông Thanh hỏi:

- Thế thì gia nhân đây tớ còn gì mà ăn nữa?

Lê Như Hồ nói:

- Gia nhân thôi cơm và nấu đồ riêng để ăn rồi. Ông không cần phải lo.

Nguyễn Thanh chực lưỡi than:

- Ông ăn như thế, mấy lúc mà hết nghiệp. Ngày xưa, ông Mộ Trạch nổi tiếng là người ăn khỏe mà chỉ ăn hết mười tám bát com, mười hai chén chanh là cùng. Bấy giờ thấy ông ăn, mới biết ông Mộ Trạch còn kém ông xa lắm.

Hai người cùng cười ầm cả lên. Về sau, Lê Như Hồ làm đến thượng thư, được vua phong làm Thiếu bảo Lữ Quốc Công, thọ bảy mươi tuổi.